

Sygn. akt IV U 101/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Dorecka

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2018 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania K. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 11 stycznia 2018 roku nr (...)

w sprawie K. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się K. N. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 stycznia 2018 roku do dnia 31 grudnia 2018 roku.

Sygn. akt IV U 101/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 20 grudnia 2018 r.

Decyzją z dnia 11 stycznia 2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1773) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1332 ze zm.), odmówił K. N. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 4 stycznia 2018 r. stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł K. N., zarzucając, że jest dla niego krzywdząca.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przyczyny podane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że K. N., urodzony w dniu (...), z zawodu jest tokarzem. W zawodzie tokarza pracował przez 7 lat, następnie był cieślą przez 3 lata a przez rok wartownikiem. Ostatnio pracę tokarza wykonywał w 2003 r. Zakładzie (...) przy obróbce drewna, gdzie uległ wypadkowi przy pracy doznając poważnego

urazu palców – kciuka i wskaziciela ręki prawej. Praca tokarza, którą wykonywał bezpośrednio przed wypadkiem, jak wynika z wywiadu środowiskowego była pracą wewnątrz pomieszczenia, samodzielnią, wymagającą szczególnej koncentracji, dobrej ostrości wzroku, z przewagą wysiłku fizycznego, średnio-ciężką, wymagającą sprawności obu rąk i dłuższego stania. Czynniki szkodliwe związane ze środowiskiem pracy to hałas i pyły.

W okresie od 1 listopada 2003 r. do 28 lutego 2009 r. ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Decyzją z dnia 26 czerwca 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał odwołującemu na okres 6 miesięcy tj. od dnia 1 marca 2009 r. do dnia 31 sierpnia 2009 r. rentę szkoleniową (w związku z wypadkiem), ponieważ orzeczeniem Komisji Lekarskiej z dnia 28 maja 2009 r. orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie.

Pismem z dnia 4 sierpnia 2009 r. Starosta (...) na podstawie art. 60 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS zawiadomił organ rentowy o braku możliwości przekwalifikowania K. N. do innego zawodu. Powyższe wynikało ze stanowiska Powiatowego Urzędu Pracy opartego na opinii lekarza uprawnionego do badań profilaktycznych i opinii doradcy zawodowego.

W okresie od 1 sierpnia 2009 r. do 31 grudnia 2017 r. odwołujący ponownie był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W dniu 3 listopada 2017 r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zaskarżoną decyzją z dnia 11 stycznia 2018 r. (...) Oddział w T. odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 4 stycznia 2018 r. uznała, że nie jest niezdolny do pracy.

(okoliczności bezsporne)

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Lekarz Orzecznik ZUS w opinii lekarskiej z dnia 22 listopada 2017 r. stwierdził u odwołującego:

- stan po urazie dłoni prawej (2003 r.) z następową dysfunkcją palców I, II, III,

i uznał, że rozpoznane schorzenie powoduje nadal częściową niezdolność do pracy na okres do 30 listopada 2018 r. w związku z wypadkiem przy pracy.

W wyniku zgłoszenia zarzutu wadliwości powyższego orzeczenia, zostało ono poddane weryfikacji przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 4 stycznia 2018 r. stwierdziła u odwołującego:

- stan po urazie palców I i II ręki prawej z uszkodzeniem zginaczy i prostowników – adaptacja do niepełnosprawności.

W konsekwencji, Komisja Lekarska ZUS uznając, że ubezpieczony nie utracił w stopniu znacznym i długotrwale zdolności do pracy na poziomie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, orzekła brak niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu stanowiska podała, że stan po przeżytym urazie od wielu lat jest stabilny i nastąpiła adaptacja do niepełnosprawności, ręka prawa bez cech algodystrofii, pracująca – modzele u podstawy palców. Z uwagi na wiek i najpewniej ZUA Komisja nie skierowała odwołującego do przekwalifikowania. Jak wskazała aktualnie nie stwierdziła istotnego orzeczniczego upośledzenia sprawności psychofizycznej ubezpieczonego.

Orzeczenie powyższe legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

dowód:

- orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 22.11.2017 r.- k. 7 akt ZUS,

- orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 04.01.2018 r.- k. 9-10 akt

ZUS.

W celu stwierdzenia czy nadal oraz w jakim stopniu odwołujący jest niezdolny do pracy zarobkowej wskutek wypadku przy pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1773) oraz art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego: lek. med. J. K.- specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu.

W pisemnej opinii z dnia 30 marca 2018 r. w oparciu o przeprowadzone badanie ortopedyczne, analizę dokumentacji medycznej oraz wywiad chorobowy biegły rozpoznał u odwołującego:

- stan po urazie palców I i II ręki prawej z uszkodzeniem zginaczy i prostowników,

- przykurcz zgięciowy palców I i II ręki prawej

i uznał, że jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 31 grudnia 2018 r..

Biegły podkreślił, że u opiniowanego w związku z przebytym urazem doszło do uszkodzenia palca I i II ręki prawej. Palce te są nieruchome, ustawione w przykurczach opisanych w badaniu. W związku z tym, że zarówno kciuk jak i palec wskazujący są podstawowymi palcami w funkcji chwytnej ręki, brak ich ruchomości ogranicza znacznie zdolność pracy ręką. Biorąc pod uwagę zawód i to, że ręka jest podstawowym narządem do wykonywania każdej pracy, a u badanego utraciła znacznie swoją funkcję, zdaniem biegłego należało uznać badanego za częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Biegły zwrócił uwagę na fakt, że oczywistym jest, iż zdolności adaptacyjne organizmu są duże i pacjenci adoptują się nowej sytuacji w związku z utratą czy to części ciała czy funkcji części ciała, to jednak w tym przypadku nie można uznać, że adaptacja jest możliwa, na tyle możliwa by można było uznać odwołującego za zdolnego do pracy. W chwili obecnej biegły nie rokuje odzyskania funkcji ręki. Jednakże w związku z ciągłym rozwojem medycyny, transplatatologii i mikrochirurgii niewykluczone zdaniem biegłego, że w niedalekiej przyszłości będzie możliwe przywrócenie funkcji ręki.

dowód:

- opinia sąдово- lekarska z dnia 30.03.2018 r.- k. 8-10.

W piśmie procesowym z dnia 11 maja 2018 r. zawierającym zastrzeżenia do powyższej opinii organ rentowy podał, że z opisu badania komisji lekarskiej ZUS, wynika, że stan miejscowy kończyny górnej prawej wskazuje, iż nastąpiła adaptacja do niepełnej sprawności – brak zaników mięśniowych, modzele u podstawy palców świadczą o wykonywaniu pracy fizycznej zarówno prawą jak i lewą ręką. Adaptacja funkcji ręki prawej pozwala zdaniem ZUS na orzeczenie zdolności do pracy. Wskazując na powyższe „mankamenty” opinii organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy w celu merytorycznego ustosunkowania się do jego zarzutów.

W opinii uzupełniającej z dnia 29 maja 2018 r. odnosząc się do zarzutów organu rentowego biegły podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w opinii zasadniczej ponownie wskazując, że brak ruchomości palców I i II ustawionych w przykurczu znacznie ogranicza zdolność pracy ręką biorąc pod uwagę zarówno zawód jak i fakt, że ręka jest podstawowym narządem do wykonywania każdej pracy, a u odwołującego utraciła znacznie swoją funkcję. Biegły podkreślił, że modzele u podstawy III, IV i V palca mogły powstać w związku z adaptacją ręki. Opiniowany nie może używać kciuka, który jako jedyny jest przeciwstawny pozostałym palcom i to dzięki niemu jest funkcja chwytnej ręki. W

związku z tym w życiu codziennym musi bardzo mocno chwytać nawet nie bardzo ciężkie przedmioty by je utrzymać palcami III-V. Zdaniem biegłego nie można uznać w tym wypadku modzeli, jako objaw ciężkiej pracy a raczej wynik adaptacji na brak funkcji kciuka.

dowód:

- opinia uzupełniająca z dnia 29.05.2018 r.- k. 27-28.

W piśmie procesowym z dnia 6 lipca 2018 r. organ rentowy zakwestionował również wydaną opinię uzupełniająca. Zarzucił biegłemu, że zwrócił uwagę tylko na jeden aspekt przystosowania- adaptacji ręki do niepełnosprawności tj. modzele u podstawy palców III-V. Natomiast pominął drugi aspekt przystosowania do niepełnosprawności, a co za tym idzie zdolność do pracy, czyli stan umięśnienia obu kończyn górnych, który wskazuje, że jest ono symetryczne i nie ma dowodu by opiniowany oszczędzał prawą kończynę górną i wykonywał lżejszą pracę. W konkluzji organ rentowy wskazał, że okres adaptacji po urazie i przystosowanie do nowych warunków anatomicznych pozwolił odwołującemu na odzyskanie funkcji ręki prawej, a co za tym idzie odzyskanie zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. W celu merytorycznego ustosunkowania się do tych zarzutów organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego ewentualnie o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy.

Sąd uwzględnił pierwszy z alternatywnie złożonych przez organ rentowy wniosków i zwrócił się do biegłego opiniującego w sprawie o uzupełnienie opinii poprzez odniesienie się do zarzutów organu rentowego i oddalił zarazem drugi wniosek z opinii innego biegłego ortopedy.

W opinii uzupełniającej z dnia 31 lipca 2018 r. biegły ortopeda podtrzymał w całości wydaną w sprawie opinię. Podniósł, że tak jak wskazywał w opinii uzupełniającej palce I i II są nieruchome ustawione w przykurczach opisanych w badaniu. Jak zauważył on sam tak uszkodzoną ręką nie byłby w stanie wykonywać pracy tokarza. Uważa również, że z samoobsługą także miałby pewne problemy. Zwrócił uwagę na to, że ludzie, którzy rodzą się bez kończyn górnych też się do tego adoptują i np. wykonują pracę stopami. Idąc tym tokiem myślenia przy każdym uszkodzeniu kończyn można się zaadoptować do nowej sytuacji.

dowód:

- opinia uzupełniająca z dnia 31 lipca 2018 r. – k. 42.

W określonym dwutygodniowym terminie od doręczenia odpisu opinii uzupełniającej pod rygorem skutków prawnych z art. 207 par. 6 k.p.c., który dla organu rentowego upłynął z dniem 2 listopada 2018 r. (k.45, 49) Zakład nie wniósł zastrzeżeń.

Sąd w całości podzielił opinię zasadniczą biegłego ortopedy – traumatologa narządu ruchu z dnia 30 marca 2018 r. uzupełnioną opiniami z dnia 29 maja 2018 r. oraz z dnia 31 lipca 2018 r. uznając, iż zawiera ona kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu organizmu odwołującego, a nadto uwzględnia wpływ rozpoznanego schorzenia w postaci stanu po urazie palców I i II ręki prawej z uszkodzeniem zginaczy i prostowników oraz przykurczu zgięciowego palców I i II ręki prawej, na znaczną utratę funkcji ręki i znaczne ograniczenie zdolności do pracy ręką a w konsekwencji na częściową niezdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami z przyczyn ortopedycznych w związku z wypadkiem przy pracy. Sąd uznał, iż charakterystyka schorzeń została przez biegłego oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki. W kontekście faktu, że zarówno kciuk jak i palec wskazujący są podstawowymi palcami w funkcji chwytnej ręki, ocena biegłego, że brak ich ruchomości u odwołującego ogranicza zdolność pracy ręką w związku ze znaczną utratą funkcji ręki i czyni go częściowo niezdolnym do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, nie budzi żadnych wątpliwości w zakresie jej poprawności merytorycznej. Opiniujący w sprawie biegły swoje ustalenia i wnioski wywiódł po szczegółowej analizie całości dokumentacji medycznej oraz w oparciu o wyniki przeprowadzonego badania ortopedycznego ubezpieczonego. To ostatnie zaś wykazało, że palec I ręki prawej odwołującego jest bez ruchomości, zgięty w stawie międzypaliczkowym 90 stopni, palec II bez ruchów, zgięty 45 stopni w stawie PIP, 90

stopni w DIP. Już sam opis wyników tego badania wskazującego bezsprzecznie na brak ruchomości w zakresie dwóch tak istotnych palców prawej ręki w związku z ich ustawieniem w tak znacznych przykurczach świadczy o prawidłowej ocenie biegłego. Nie można, bowiem tracić z pola widzenia tego, że odwołujący z zawodu jest tokarzem. Jak wynika z wywiadu zawodowego praca ta wymaga sprawności obu rąk.

Nie sposób podzielić stanowisko organu rentowego wyrażane w zarzutach do opinii zasadniczej i pierwszej opinii uzupełniającej, że u odwołującego doszło do adaptacji ręki do niepełnosprawności oraz przystosowania do nowych warunków anatomicznych i odzyskania funkcji ręki a w konsekwencji do odzyskania zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Skoro funkcję chwytnej ręki zapewnia ruchomość wszystkich palców a zwłaszcza kciuka i wskazującego, a palce te są u odwołującego w dalszym ciągu nieruchome (tego zaś organ rentowy nie kwestionował), bo ustawione w przykurczach, zasadności oceny o odzyskaniu funkcji chwytnej prawej ręki przeczą poza wiedzą medyczną także zasady logiki i zdrowy rozsądek. W Ramowych Wytycznych „w zakresie projektowania obiektów, pomieszczeń oraz przystosowania stanowisk pracy dla osób niepełnosprawnych o specyficznych potrzebach” realizowanego w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki 2007-2013 w partnerstwie PFRON oraz Centralnego Instytutu Ochrony Pracy-Państwowego Instytutu Badawczego - Warszawa 2014 r., wskazano, że zgodnie z zasadami profilaktyki medycznej utrudnieniem pracy tokarza są również zaburzenia niewielkiego i znacznego stopnia sprawności kończyn górnych w zakresie zręczności palców i rąk, a także dysfunkcje niewielkiego i znacznego stopnia kończyn dolnych. Przy czym jeżeli chodzi o osoby z dysfunkcją narządu ruchu to **zaburzenia kończyn górnych w zakresie zręczności rąk i palców wykluczają możliwość wykonywania zawodu**. Natomiast istnieje możliwość zatrudnienia osób z niewielką dysfunkcją narządu ruchu w obrębie kończyn dolnych, pod warunkiem zapewnienia odpowiedniego dostosowania w miejscu pracy i na stanowisku pracy (taka organizacja pracy, aby można ją było wykonywać w pozycji siedzącej lub w pozycji stojącej z podparciem bioder i pleców).

Na uwagę zasługuje również i to, że biegły nie był w swej ocenie odosobniony, bowiem identyczne stanowisko wynikało z opinii Lekarza Orzecznika, do której na etapie postępowania orzeczniczego przed ZUS wniesiono zastrzeżenia.

W myśl ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa SN za częściowo niezdolną do pracy uznaje się osobę, która wobec naruszenia sprawności organizmu nie jest w stanie wykonywać prawidłowo czynności związanych z zawodem (por. wyrok SN z dnia 2 lutego 2006 r., I UK 188/05, LEX nr 272573), gdy zachowała zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagającej żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utraciła w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje, przy czym dla oceny poziomu tych kwalifikacji znaczenie ma także uzyskanie rzeczywistych umiejętności, mających wpływ na karierę zawodową, np. decydujących o uzyskaniu wyższych zarobków niż pracownicy mający takie same kwalifikacje formalne, przesądzających o awansach lub możliwości znajdowania nowego miejsca pracy (por. wyroki SN z dnia 17 listopada 2000 r., II UKN 59/00, OSNAPiUS-wkl. 2001 nr 10, poz. 8; z dnia 15 września 2006 r., I UK 103/06, OSNP 2007 nr 17-18, poz. 261; z dnia 17 kwietnia 2008 r., II UK 192/07, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 206).

W wyroku z dnia 15 września 2006 r., I UK 103/06 (OSNP 2007 nr 17-18, poz. 261), Sąd Najwyższy stwierdził, że wyjaśnienie treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego), przy czym bardziej istotne są kwalifikacje rzeczywiste, gdyż ocena niezdolności do pracy dla celów rentowych sprowadza się do stwierdzenia, w jakim stopniu wiedza i umiejętności, którymi dysponuje ubezpieczony, mogą być wykorzystane przez niego w pracy pomimo zaistniałych ograniczeń sprawności organizmu. W konsekwencji, zachowanie przez osobę posiadającą rzeczywiste kwalifikacje robotnika wykwalifikowanego zdolności do wykonywania prostych prac fizycznych, które może wykonywać każdy pracownik, nawet nieposiadający żadnych kwalifikacji, nie może być traktowane, jako zachowanie zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że odwołujący z zawodu jest tokarzem i w zawodzie tym pracował ok. 7 lat a przez okres 3 lat wykonywał pracę cieśli. Nie ulega, zatem wątpliwości, że posiada zarówno kwalifikacje formalne do tego zawodu, jak i wiedzę oraz umiejętności faktyczne wynikające ze zdobytego doświadczenia zawodowego. W wydanej w sprawie opinii sądowno- lekarskiej biegłego ortopedy - traumatologa narządu ruchu, którą Sąd w pełni podzielił, biegły ten podał, iż z uwagi na stwierdzoną u odwołującego znaczną utratę funkcji chwytnej prawej ręki w związku z brakiem ruchomości dwóch istotnych palców tej ręki w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne - bowiem nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, podobnie jak dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie zebrane w aktach rentowych, które ocenił, jako całkowicie wiarygodne i potwierdzające rzetelnie okoliczności nimi poświadczone.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołujący K. N. jest nadal niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy a jeżeli tak to, w jakim stopniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1773), ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Równocześnie w myśl art. 3 ust. 1 powołanej ustawy, za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia, w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przy ustalaniu między innymi prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Zgodnie z brzmieniem art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383) prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Stosownie zaś do art. 57 ust 1 cytowanej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit.b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit.a, pkt 11-12, 13 lit.a, pkt 14 lit.a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit.a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W rozumieniu art. 12 ust. 1 powołanej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania

jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

Jak wynika z wydanej w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu, którą Sąd w całości podzielił, odwołujący nadal jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 31 grudnia 2018 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 11 stycznia 2018 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu K. N. na dalszy okres tj. od 1 stycznia 2018 r. do 31 grudnia 2018 r. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Wobec powyższych okoliczności, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., należało orzec jak w sentencji.